

กองทุนรวมเป็นเครื่องมือในการลงทุนที่มีความหลากหลาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ลงทุนต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของกองทุนรวมให้ดีเสียก่อน ว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะและสไตล์การลงทุนของตนเองมากน้อยเพียงใด ซึ่งโดยทั่วไปกองทุนรวมสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ ดังนี้



แบ่งตามประเภทของการขายคืนหน่วยลงทุน

กองทุนรวมสามารถแบ่งตามลักษณะในการจัดจำหน่ายและการไถ่ถอนคืนหน่วยลงทุนได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ “กองทุนเปิด” และ “กองทุนปิด”

กองทุนรวมทั้งสองนี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับความต้องการสภาพคล่องของผู้ลงทุนแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นแบบระยะยาวที่ต้องใช้เงินเย็นสำหรับการลงทุน หรือเป็นแบบที่ต้องการความคล่องตัว สามารถถอนตัวจากการลงทุนได้ทันทีตามความต้องการทุกเมื่อ

1. กองทุนเปิด (Opened - End Fund)



คือ กองทุนรวมชนิดที่อาจมีการกำหนดอายุโครงการหรือไม่ก็ได้ แต่ที่สำคัญก็คือ บลจ. สามารถที่จะขายหน่วยลงทุนเพิ่มเติมและต่อเนื่องได้ หลังจากที่มีการเสนอขายหน่วยลงทุนในครั้งแรกไปแล้ว รวมถึงสามารถรับซื้อคืนหน่วยลงทุนจากผู้ลงทุนเมื่อใดก็ได้ตลอดเวลา โดยในทางปฏิบัติ บลจ. มักจะมีการกำหนดระยะเวลาในการขาย ตลอดจนการรับซื้อคืนไว้ก่อนล่วงหน้า โดยอาจเปิดให้ทำการซื้อขายได้ทุกวันทำการ สัปดาห์ละครั้ง เดือนละครั้ง หรืออาจจะเป็นปีละ 2 ครั้ง ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ได้กำหนดขึ้น

ทั้งนี้ ผู้ลงทุนควรที่จะอ่านเงื่อนไขเกี่ยวกับการเสนอขาย ตลอดจนการรับซื้อคืนหน่วยลงทุนจากหนังสือชี้ชวน (Prospectus) อย่างไรก็ตาม ผู้ลงทุนจะยังไม่ทราบว่าราคาซื้อขายหน่วยลงทุนจะเป็นเท่าไรในทันที ณ เวลาที่ทำรายการสั่งซื้อขายนั้น เนื่องจากต้องคอยจนกว่าจะมีการคำนวณ NAV ต่อหน่วยของกองทุน ณ สิ้นวันทำการเสียก่อน นอกจากนี้ ขนาดของกองทุนยังสามารถขยายหรือลดลงได้ เนื่องจาก บลจ. สามารถขายหน่วยลงทุนเพิ่มเติมได้ และผู้ลงทุนเองก็สามารถนำหน่วยลงทุนมาขายคืนให้กับ บลจ. หรือตัวแทนสนับสนุนการขาย กองทุนประเภทนี้จึงเป็นที่นิยมในปัจจุบัน



2. กองทุนปิด (Closed - End Fund)

คือ กองทุนรวมชนิดที่ บลจ. ไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุน โดยจะมีการกำหนดอายุโครงการอย่างชัดเจนแน่นอน และเปิดให้มีการจองซื้อหน่วยลงทุนเพียงครั้งเดียวเมื่อเริ่มต้นโครงการ หลังจากนั้นก็จะไม่มีการออกขายหน่วยลงทุนเพิ่มเติมแต่อย่างใด ทำให้จำนวนของหน่วยลงทุนของกองทุนคงที่ ไม่มีการเพิ่มขึ้น

หรือลดลง นอกจากนี้ ผู้ลงทุนเองก็ยังไม่สามารถที่จะขายคืนหน่วยลงทุนให้แก่ บลจ. หรือตัวแทนสนับสนุนการขาย ก่อนครบกำหนดอายุโครงการได้ ต้องถือเอาไว้เพื่อรอขายคืนเมื่อครบกำหนดอายุโครงการเท่านั้น เพราะทาง บลจ. จะนำเงินที่ได้จากการขายหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินทั้งหมดที่อยู่ในกองทุนมาซื้อคืนหรือรับไถ่ถอนหน่วยลงทุนก็ต่อเมื่อ กองทุนหมดอายุลง (ราคาที่ บลจ. รับซื้อคืนหน่วยลงทุนจะมีมูลค่าเท่ากับ NAV ต่อหน่วย เมื่อครบกำหนดอายุโครงการ แล้ว)

ดังนั้น ก่อนที่จะตัดสินใจลงทุนในกองทุนปิด ผู้ลงทุนควรพิจารณาให้ดีเสียก่อนว่าระยะเวลาการลงทุนในกองทุนนั้น มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับระยะเวลาที่ตนเองต้องการใช้เงินในขนาดหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ เพราะการลงทุนในกองทุนปิดถือเป็นการลงทุนในระยะยาว และมีสภาพคล่องในการซื้อขายน้อย

อย่างไรก็ตาม เพื่อเพิ่มสภาพคล่องในการซื้อขายให้แก่ผู้ลงทุน ทาง บลจ. สามารถนำหน่วยลงทุนของ กองทุนปิดที่ตนเป็นผู้บริหารไปจดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง เช่น ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ แต่ต้องไม่ลืม ว่าการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ นั้น ผู้ลงทุนจะต้องมีการเปิดบัญชีซื้อขายกับบริษัทหลักทรัพย์ (Broker) เสียก่อนจึง จะสามารถส่งคำสั่งซื้อขายได้

ตารางเปรียบเทียบกองทุนปิดและกองทุนเปิด

	กองทุนปิด	กองทุนเปิด
จำนวนหน่วยลงทุน	คงที่ ไม่เพิ่ม ไม่ลด	เพิ่ม หรือลดลงได้
อายุโครงการ	มีกำหนดที่แน่นอน	อาจมี หรือไม่มีกำหนด (Evergreen)
การซื้อขายหน่วยลงทุน	เปิดให้จองซื้อครั้งเดียวเมื่อเริ่มต้นโครงการ โดย บลจ. จะไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุนจนกว่า จะครบอายุโครงการ แต่สามารถซื้อหน่วย ลงทุนเพิ่มเติม หรือขายคืนได้ เฉพาะกรณีที่ บลจ. นำหน่วยลงทุนเข้าจดทะเบียนในตลาด รอง หรือมีการแต่งตั้งตัวแทนจัดการซื้อขาย ขึ้น	สามารถซื้อหน่วยลงทุนเพิ่มเติม หรือขาย คืนให้กับ บลจ. โดยตรง หรืออาจติดต่อผ่าน ตัวแทนสนับสนุนการขายก็ได้ ตาม กำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน
การจดทะเบียนซื้อขาย	นิยมจดทะเบียนซื้อขายหน่วยลงทุนในตลาด รอง เช่น ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อเพิ่มสภาพคล่อง	ไม่นิยมจดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง เพราะมีสภาพคล่องอยู่แล้ว
ราคาซื้อขาย	เป็นไปตามกลไกของตลาด กรณีที่มีการจ ดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง	มีมูลค่าเท่ากับ NAV ต่อหน่วย บวกหรือลบค่าธรรมเนียม (ถ้ามี)
การประกาศมูลค่าทรัพย์สิน สุทธิ	ประกาศให้ทราบทุกวันทำการสุดท้ายของ สัปดาห์	ประกาศให้ทราบทุกวันทำการที่มีการซื้อขาย หน่วยลงทุน

แบ่งตามนโยบายการลงทุน 10 แบบมาตรฐานของสำนักงาน ก.ล.ต.

นอกจากจะแยกประเภทตามลักษณะในการจัดจำหน่ายและการไถ่ถอนคืนหน่วยลงทุนแล้ว กองทุนรวมยัง สามารถแบ่งตามนโยบายการลงทุนแบบมาตรฐานของสำนักงาน ก.ล.ต. ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 10 ประเภท ได้แก่

1. **กองทุนรวมตลาดเงิน (Money Market Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในเงินฝากและตราสารหนี้ที่มีกำหนดชำระเงินต้นเมื่อทวงถาม หรือมีอายุคงเหลือไม่เกิน 1 ปี กองทุนรวมตลาดเงินมีนโยบายการลงทุนที่คล้ายคลึงกับกองทุนรวมตราสารหนี้ระยะสั้น เป็นกองทุนที่มีความเสี่ยงต่ำที่สุดเหมาะสำหรับการลงทุนระยะสั้นของผู้ลงทุนที่ไม่ต้องการความเสี่ยง
2. **กองทุนรวมตราสารหนี้ (General Fixed Income Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในเงินฝากและตราสารหนี้ประเภทต่างๆ ซึ่งได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล พันธบัตรรัฐวิสาหกิจ ตั๋วเงินคลัง บัตรเงินฝากของธนาคาร ตั๋วสัญญาใช้เงิน ตั๋วแลกเงิน ตลอดจนหุ้นกู้ของภาคเอกชน กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ยอมรับความเสี่ยงได้น้อย ทั้งนี้ เพราะตราสารหนี้จะให้ผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ยที่มีความสม่ำเสมอ นอกจากนี้ แม้ว่าราคาตราสารหนี้อาจมีความผันผวนขึ้นลงตามสภาวะตลาด แต่ผลตอบแทนโดยเฉลี่ยที่กองทุนรวมได้รับจากการลงทุนในตราสารหนี้ ก็ยังผันผวนไม่มากเท่ากับตราสารทุน
3. **กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว (Long-Term Fixed-Income Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในเงินฝากหรือตราสารหนี้ที่มีอายุเฉลี่ยในการถือครอง (Portfolio Duration) ในขณะใดขณะหนึ่งมากกว่า 1 ปีขึ้นไป กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ยอมรับความเสี่ยงต่ำ และสามารถลงทุนระยะยาวได้
4. **กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะสั้น (Short-Term Fixed-Income Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในเงินฝากหรือตราสารหนี้ที่มีอายุเฉลี่ยในการถือครอง (Portfolio Duration) ในขณะใดขณะหนึ่งไม่เกิน 1 ปี กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ต้องการลงทุนระยะสั้น และต้องการความเสี่ยงต่ำ
5. **กองทุนรวมผสม (Balanced Fund)** คือ กองทุนรวมที่สามารถลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินประเภทต่างๆ ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นเงินฝาก ตราสารหนี้ ตราสารทุน หรือตราสารอื่นๆ แต่จะต้องมีสัดส่วนการลงทุนในตราสารทุนในขณะใดขณะหนึ่ง ไม่น้อยกว่า 35% และไม่เกินกว่า 65% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมนั้น กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ยอมรับความเสี่ยงได้ปานกลาง
6. **กองทุนรวมผสมยืดหยุ่น (Flexible Portfolio Fund)** คือ กองทุนรวมที่สามารถลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินประเภทต่างๆ ได้ทุกประเภทเช่นเดียวกับกับกองทุนรวมผสม แต่ไม่มีข้อจำกัดเรื่องสัดส่วนการลงทุนในตราสารทุน ดังนั้น การจัดสรรเงินลงทุนระหว่างเงินฝาก ตราสารหนี้ ตราสารทุน หรือตราสารอื่นๆ จึงขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้จัดการกองทุนตามสภาวะตลาดในขณะนั้นๆ กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ยอมรับความเสี่ยงได้ปานกลาง
7. **กองทุนรวมหน่วยลงทุน (Fund of Funds)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในหน่วยลงทุนและใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหน่วยลงทุนของกองทุนรวม โดยเฉลี่ยแล้วไม่น้อยกว่า 65% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม และเงินส่วนที่เหลืออาจนำไปลงทุนในเงินฝาก ตราสารหนี้ หรือตราสารทุนก็ได้ ข้อดีของกองทุนรวมหน่วยลงทุน คือ มีต้นทุนเฉลี่ยต่ำ มีการกระจายความเสี่ยงที่มากกว่ากองทุน

ประเภทอื่นๆ เพราะกระจายการลงทุนไปในหลายกองทุน และหลายบริษัทจัดการ ส่วนข้อเสียของกองทุนรวมหน่วยลงทุน คือ มีค่าธรรมเนียมในการจัดการและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ซ้ำซ้อน

8. **กองทุนรวมตราสารทุน (Equity Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในตราสารทุนประเภทต่างๆ ซึ่งได้แก่ หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ ใบสำคัญแสดงสิทธิในการซื้อหลักทรัพย์ (Warrant) รวมถึงหน่วยลงทุนของกองทุนรวมอื่นๆ โดยสัดส่วนของการลงทุนต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่สำนักงาน ก.ล.ต. กำหนด คือ โดยเฉลี่ยแล้วไม่น้อยกว่า 65% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม ทั้งนี้ เมื่อผู้จัดการกองทุนได้ลงทุนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าวข้างต้นแล้ว เงินทุนส่วนที่เหลือก็สามารถที่จะนำไปใช้ลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินประเภทอื่นๆ เช่น เงินฝากหรือตราสารหนี้ หรือจะนำเงินทั้งหมดไปลงทุนในตราสารทุนก็ได้กองทุนรวมประเภทนี้เหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ยอมรับความเสี่ยงได้สูง เนื่องจากเป็นการนำเงินไปลงทุนในตราสารทุน ซึ่งมีความผันผวนของราคาหรือมีความเสี่ยงที่ค่อนข้างสูง แต่ก็ให้ผลตอบแทนในอัตราที่สูงด้วยเช่นเดียวกัน
9. **กองทุนรวมใบสำคัญแสดงสิทธิ (Warrant Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น หุ้นกู้ หน่วยลงทุน หรือหุ้นเพิ่มทุน โดยเฉลี่ยแล้วไม่น้อยกว่า 65% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม และเงินส่วนที่เหลืออาจนำไปลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินประเภทอื่นๆ ได้ อย่างไรก็ตาม การลงทุนในใบสำคัญแสดงสิทธิมีความเสี่ยงสูง กองทุนประเภทนี้จึงมีความเสี่ยงสูงมาก
10. **กองทุนรวมกลุ่มธุรกิจ (Sector Fund)** คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในตราสารทุนของบริษัทที่มีธุรกิจหลักประเภทเดียวกัน (ตามที่ตลาดหลักทรัพย์ฯ กำหนด) โดยเฉลี่ยแล้วไม่น้อยกว่า 65% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวม ซึ่งจะลงทุนเฉพาะกลุ่มธุรกิจใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เช่น กลุ่มธนาคาร กลุ่มสื่อสาร ที่คาดว่าหุ้นในกลุ่มดังกล่าวจะมีผลประกอบการดี และจะให้ผลตอบแทนที่ดีที่สุด แต่จะมีข้อเสียเปรียบอยู่บ้าง เนื่องจากกองทุนรวมประเภทนี้มีการลงทุนแบบกระจุกตัว จึงมีความเสี่ยงสูงกว่ากองทุนรวมตราสารแห่งทุนทั่วไป

กองทุนรวมพิเศษ

นอกจากกองทุนรวมประเภทต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีกองทุนรวมประเภทพิเศษอื่นๆ ที่ผู้ลงทุนควรรู้จัก ได้แก่...

1. **กองทุนรวมคุ้มครองเงินต้น (Principle or Capital Protection Fund)**
คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายมุ่งลงทุนในพันธบัตรรัฐบาลหรือตราสารหนี้ที่มีความเสี่ยงต่ำ เพื่อคุ้มครองเงินต้น (Principle) ของผู้ถือหน่วยลงทุน และเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุนว่า หลังครบกำหนดอายุโครงการลงทุนหรือภายหลังระยะเวลาที่ได้รับระบุไว้ ผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนไม่ต่ำกว่าเงินลงทุนเบื้องต้นที่ได้ลงทุนไปนั่นเอง



กองทุนรวมประเภทนี้มักจะใช้เทคนิคการบริหารการลงทุน 2 แบบ เพื่อคุ้มครองเงินลงทุนเริ่มต้นของผู้ลงทุน ดังต่อไปนี้

- **แบบ Passive** จะมุ่งลงทุนในพันธบัตรหรือตราสารหนี้ที่มีความเสี่ยงต่ำเป็นหลัก โดยอาจถือครองได้สูงถึง 90% สำหรับเงินลงทุนส่วนที่เหลือจะนำไปลงทุนในตราสารหนี้ที่มีความเสี่ยงมากกว่า ทั้งนี้ หากการลงทุนในตราสารหนี้เกิดขาดทุนหรือมีมูลค่าลดลง กองทุนรวมก็ยังคงได้รับผลตอบแทนในรูปแบบของดอกเบี้ยจากการลงทุนในพันธบัตรหรือตราสารหนี้เพียงพอที่จะชดเชยส่วนของเงินต้นที่ขาดทุนหรือมูลค่าที่ลดลงไปนั้นได้
- **แบบ Active** จะมุ่งลงทุนในตราสารหนี้เพิ่มขึ้น และลดการถือครองพันธบัตรหรือตราสารหนี้ลง หรืออาจไม่ถือครองเลยก็ได้เมื่อดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์สูงขึ้น โดยต้องไม่ให้มูลค่าสินทรัพย์สุทธิต่ำกว่ามูลค่า ณ เริ่มต้น และในทางกลับกันจะมุ่งลงทุนในพันธบัตรหรือตราสารหนี้เพิ่มขึ้นและลดการถือครองตราสารหนี้ลงหรืออาจไม่ถือครองเลยก็ได้เมื่อดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์ลดลง โดยไม่ให้มูลค่าสินทรัพย์สุทธิต่ำกว่ามูลค่า ณ เริ่มต้นเช่นกัน

เนื่องจากกองทุนรวมนี้โดยปกติมีความเสี่ยงจากการลงทุนค่อนข้างต่ำ จึงทำให้โอกาสที่ผู้ถือหน่วยลงทุนจะสูญเสียเงินต้นมีน้อย ดังนั้น ผลตอบแทนที่ได้จากการลงทุนจึงไม่สูงมากนัก กองทุนรวมประเภทนี้จึงเหมาะสำหรับผู้ลงทุนที่ไม่ชอบความเสี่ยง

2. กองทุนรวมแบบมีประกัน (Guarantee Fund)

คือ กองทุนรวมที่จัดให้มีการรับประกันว่า เมื่อมีการถือหน่วยลงทุนจนครบตามระยะเวลาประกันที่กำหนดแล้ว บริษัทจัดการลงทุนไม่สามารถบริหารเงินลงทุนให้ได้ผลตอบแทนตามที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน ผู้รับประกัน (Guarantor) จะจ่ายเงินลงทุน หรือทั้งเงินลงทุนและผลตอบแทนคืนให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุนตามจำนวนเงินที่ได้รับประกันไว้ โดยอาจจ่ายเงินคืนเป็นบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้แล้วแต่กรณี หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เป็นกองทุนรวมที่จัดให้มีบุคคลอื่นมารับประกันเงินลงทุน ทั้งเงินลงทุนและผลตอบแทนให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้นั่นเอง



สำหรับจุดมุ่งหมายของการจัดตั้งกองทุนรวมประเภทนี้ ก็เช่นเดียวกับกองทุนรวมคุ้มครองเงินต้น นั่นคือ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุนว่าเงินลงทุนของตนจะไม่สูญไป ทั้งนี้ บริษัทจัดการลงทุนจะมอบหมายให้สถาบันการเงิน อันได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ต่างๆ ทำหน้าที่เป็นผู้รับประกันการจ่ายเงินนั้นๆ แต่เพื่อป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์ (Conflict of Interest) ที่อาจเกิดขึ้น ผู้รับประกันจะต้องไม่ใช่ผู้ดูแลผลประโยชน์ของกองทุนรวมนั้นๆ นอกจากนี้ การรับประกันก็ยังไม่ได้รวมถึงการรับประกันความสามารถในการชำระหนี้ของผู้รับประกันในอนาคต

ดังนั้น ผู้ลงทุนต้องทำการศึกษารายละเอียดของการรับประกันนั้นๆ รายละเอียดของผู้รับประกัน รวมถึงลักษณะและรูปแบบการลงทุนด้วยว่ามีการรับประกันในลักษณะใด เป็นจำนวนมากน้อยแค่ไหน และรูปแบบการลงทุนมีระดับความเสี่ยงและโอกาสที่จะได้รับอัตราผลตอบแทน ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของผู้ลงทุนมากน้อยเพียงใด

ตารางเปรียบเทียบกองทุนคุ้มครองเงินต้นและกองทุนแบบมีหลักประกัน

	กองทุนคุ้มครองเงินต้น	กองทุนแบบมีหลักประกัน
การรับประกัน	ไม่มีการรับประกันเงินต้นแต่อย่างใด	มีการรับประกันเงินต้น หรือเงินต้น และผลตอบแทนโดยสถาบันการเงิน
นโยบายการลงทุน	มุ่งลงทุนในตราสารหนี้ที่มีความเสี่ยงต่ำ ซึ่งให้ผลตอบแทนที่ไม่สูงมากนัก (ยกเว้นลงทุนแบบ Active)	สามารถเป็นนโยบายแบบใดแบบหนึ่งในมาตรฐานที่สำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ต. ได้กำหนดไว้
ผลตอบแทนที่ได้รับ	ได้รับผลตอบแทนไม่ต่ำกว่าเงินต้นที่ได้ลงทุนไปเมื่อเริ่มต้น	ได้รับผลตอบแทนไม่ต่ำกว่าเงินต้น หรือเงินต้นและผลตอบแทนที่ได้รับประกัน
ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น	ความเสี่ยงจากการลงทุนค่อนข้างต่ำ แต่ถ้การลงทุนเกิดเสียหาย ผู้ถือหน่วยลงทุนอาจไม่ได้รับเงินต้น หรือ ผลตอบแทนใดๆ เลยก็ได้	ความเสี่ยงจากการลงทุนต่ำ ขึ้นกับความสามารถในการชำระหนี้ของผู้รับประกันในอนาคต

3. **กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity Fund : LTF)**

คือ กองทุนรวมที่มีนโยบายการลงทุนในหุ้นสามัญจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จัดตั้งขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการลงทุนระยะยาวในตลาดหุ้น โดยผู้ลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี เป็นสิ่งจูงใจในการลงทุน เพื่อแลกกับการลงทุนตามเงื่อนไขที่กรมสรรพากร กำหนด



สิทธิประโยชน์ทางภาษี

ผู้ลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ดังนี้

- เงินลงทุนในกองทุน LTF สามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้ตามที่จ่ายจริง สูงสุดไม่เกิน 15% ของเงินได้ในปีภาษีนั้น แต่ต้องไม่เกิน 500,000 บาท

$$LTF \leq 15\% \text{ ของเงินได้} \leq 500,000 \text{ บาท}$$

- กำไรที่ได้จากการขายคืนหน่วยลงทุน (Capital Gain) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้

เงื่อนไขการลงทุนของ LTF

เพื่อให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี การลงทุนใน LTF มีเงื่อนไขว่า... ต้องซื้อและถือหน่วยลงทุนของ LTF ไว้ไม่น้อยกว่า 5 ปี (นับตามปีปฏิทิน เช่น เงินลงทุนแต่ละยอดที่ซื้อในระหว่างปี 2547 จะครบเงื่อนไขตั้งแต่เดือนมกราคม 2551 เป็นต้นไป และส่วนที่ลงทุนในระหว่างปี 2548 จะครบเงื่อนไขตั้งแต่เดือนมกราคม 2552 เป็นต้นไป) อย่างไรก็ตาม หากมีการขายคืนหน่วยลงทุนก่อนครบกำหนด 5 ปี ปฏิทิน ถือว่าผิดเงื่อนไขการลงทุน ผู้ลงทุนจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอีกต่อไป และต้องคืนเงินสิทธิประโยชน์ทางภาษีนั้น พร้อมกับเงินเพิ่มในอัตรา 1.5% ต่อเดือน โดยนับตั้งแต่เดือนเมษายนของปีที่ผู้ถือหน่วยลงทุนยื่นขอยกเว้นภาษี จนถึงเดือนที่มีการยื่นคืนเงินภาษีนั้น นอกจากนี้ ยังต้องจ่ายภาษีสำหรับเงินที่ได้จากการขายคืนหน่วยลงทุนโดยถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย 3% ของเงินกำไรที่ได้รับ และยังคงนำกำไรที่ได้รับจากการขายคืนหน่วยลงทุนนั้นไปรวมเป็นเงินได้เพื่อเสียภาษีเงินได้ตอนสิ้นปีอีกด้วย



อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกองทุน LTF

4. กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (Retirement Mutual Fund : RMF)

คือ กองทุนรวมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้เกิดการออมเงินระยะยาวไว้สำหรับใช้จ่ายยามเกษียณอายุ ซึ่งจะคล้ายๆ กับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (Provident Fund) ของภาคเอกชน และกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) (Government Pension Fund) ของข้าราชการ



สิ่งที่ดีว่าเป็นที่น่าสนใจสำหรับกองทุนรวม RMF ก็คือ ได้รับการสนับสนุนจากทางราชการเรื่องสิทธิประโยชน์ทางภาษี เพื่อจูงใจให้ผู้สนใจลงทุนมีการเก็บออมในระยะยาวสำหรับชีวิตหลังเกษียณ แต่ผู้ลงทุนก็ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุนต่างๆ จึงจะได้สิทธิประโยชน์ทางภาษีนั้น

สิทธิประโยชน์ทางภาษี

หากปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุน ผู้ลงทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ดังนี้

- เงินลงทุนในกองทุน RMF สามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้ตามที่จ่ายจริง สูงสุดไม่เกิน 15% ของเงินได้ในปีภาษีนั้น และเมื่อรวมเข้ากับเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) และประกันชีวิตแบบบำนาญที่ผู้ลงทุนมีอยู่ จะต้องไม่เกิน 500,000 บาท ซึ่งการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีนี้นี้ ให้นับตามเวลาแบบวันชนวัน ตั้งแต่วันแรกที่ได้เริ่มลงทุน

PVD/กบข. + ประกันชีวิตแบบบำนาญ + RMF (≤ 15% ของเงินได้) ≤ 500,000 บาท

- กำไรที่ได้จากการขายคืนหน่วยลงทุน (**Capital Gain**) ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้

เงื่อนไขการลงทุนของ RMF

การลงทุนใน RMF เพื่อให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ผู้ลงทุนต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุนดังนี้

- ต้องลงทุนใน RMF อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง
- ต้องไม่ระงับการซื้อขายหน่วยลงทุนเกินกว่า 1 ปีติดต่อกัน (ยกเว้นปีใดที่ไม่มีเงินได้ จึงจะสามารถว่างเว้นการลงทุนได้ โดยไม่ถือเป็นการผิดเงื่อนไขการลงทุน)
- ต้องลงทุนขั้นต่ำ 3% ของเงินได้ หรือ 5,000 บาทต่อปี แล้วแต่ว่าจำนวนเงินใดจะต่ำกว่า
- การขายคืนหน่วยลงทุนจะทำได้ก็ต่อเมื่อผู้ถือหน่วยลงทุนมีอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปี และต้องถือหน่วยลงทุนนั้นมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี

หากผิดเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่ง จะถือว่าผิดเงื่อนไขการลงทุน โดยผู้ลงทุนจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอีกต่อไป อีกทั้งยังต้องคืนเงินสิทธิประโยชน์ทางภาษีที่ได้รับในช่วง 5 ปีล่าสุดให้แก่กรมสรรพากร นอกจากนี้ เงินที่ได้จากการขายคืนหน่วยลงทุนยังต้องนำไปคำนวณรวมเพื่อเสียภาษีเงินได้ในปีที่มีการขายคืนหน่วยลงทุนนั้นด้วย **ยกเว้น** กรณีที่ผู้ลงทุนเสียชีวิตหรือทุพพลภาพเท่านั้น จึงจะถือว่าผิดเงื่อนไขการลงทุน

 **อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกองทุน RMF**

5. **กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (Foreign Investment Fund : FIF)** คือ กองทุนรวมที่มี จุดมุ่งหมายเพื่อนำเงินที่ระดมได้จากการขายหน่วยลงทุนภายในประเทศไทยไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศไม่น้อยกว่า 80% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุน และเงินลงทุนส่วนที่เหลือ ผู้จัดการกองทุนอาจนำไปลงทุนในสินทรัพย์อื่น ซึ่งการจัดตั้งกองทุน FIF นั้น ต้องได้รับอนุญาต ทั้งจากสำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ด. และธนาคารแห่งประเทศไทย



ทั้งนี้ นโยบายการลงทุนของกองทุน FIF อาจเป็นแบบใดแบบหนึ่งตามมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการ ก.ล.ด. โดยอาจจ่ายเงินปันผลหรือไม่ก็ได้ ขึ้นกับนโยบายการลงทุนของกองทุนนั้นๆ สำหรับรูปแบบการบริหารกองทุน FIF ในประเทศไทยในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 2 แบบหลักๆ คือ...

- **แบบที่ บลจ. บริหารกองทุนด้วยตนเอง** โดยนำเงินไปลงทุนโดยตรงในหลักทรัพย์หรือสินค้าทางการเงินต่าง ๆ ในต่างประเทศ เช่น ตราสารทุน ตราสารหนี้ สัญญาซื้อขายล่วงหน้าที่มีผลตอบแทนอ้างอิงกับตัวแปรต่างๆ แล้วแต่จะกำหนด เช่น อ้างอิงกับราคาหลักทรัพย์หรือดัชนีราคาหลักทรัพย์ ราคาสินค้าหรือดัชนีราคาสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น ราคาทองคำ หรือราคาน้ำมันดิบ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การบริหารกองทุนในรูปแบบนี้ในปัจจุบันยังจำกัดอยู่ที่สินค้าทางการเงินที่ บลจ. ไทยมีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญอยู่แล้ว จึงยังไม่ครอบคลุมไปถึงการลงทุนโดยตรงในสินค้าอื่นอีกหลายประเภท เช่น สินค้าโภคภัณฑ์ประเภททองคำและน้ำมัน เป็นต้น

ตัวอย่างของกองทุนรวม FIF แบบนี้ที่ออกมาเสนอขายและเป็นที่ยอมรับกัน เช่น กองทุนรวม FIF ที่ไปลงทุนในพันธบัตรเกาหลีใต้

- **แบบที่ บลจ. ไทยไปซื้อกองทุนรวมที่บริหารจัดการโดยผู้จัดการกองทุนในต่างประเทศ** อีกทอดหนึ่ง (ลักษณะเป็นการลงทุนทางอ้อมผ่านกองทุนรวมในต่างประเทศ) ซึ่งการลงทุนในรูปแบบนี้จะช่วยให้การบริหารจัดการลงทุนในต่างประเทศมีการกระจายความเสี่ยงไปในสินค้าทางการเงินอื่นๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น โดย บลจ. สามารถลงทุนได้ 2 วิธี คือ **แบบ Feeder Fund** และ **แบบ Fund of Funds**

- **กองทุนรวมที่นำเงินไปลงทุนในกองทุนรวมในต่างประเทศเพียงกองเดียว (Feeder Fund)** ซึ่งเรียกว่า Master Fund เช่น กองทุนรวม FIF X ไปลงทุนในกองทุนรวม Y ที่จัดตั้งในต่างประเทศเพียงกองเดียว ซึ่งกองทุนรวม Y จะมีผู้จัดการกองทุนที่อยู่ต่างประเทศเป็นผู้ดูแลและบริหารเงิน โดยอาจจะเข้าไปลงทุนในกองทุนรวมอื่นหรือสินค้าทางการเงินต่างๆ ตามนโยบายการลงทุนที่กำหนดไว้

ตัวอย่างของกองทุนรวมแบบ Feeder Fund ของไทยที่มีออกมาเสนอขายกัน เช่น กองทุนรวม FIF ที่ไปลงทุนในกองทุนรวมในต่างประเทศที่ไปลงทุนในทองคำแท่ง หรือกองทุนรวม FIF ที่ไปลงทุนในกองทุนรวมอีทีเอฟที่ลงทุนในสัญญาซื้อขายล่วงหน้าน้ำมันดิบ เป็นต้น

- **กองทุนรวมที่ลงทุนในกองทุนรวมต่างประเทศ (Fund of Funds)** เป็นการนำเงินไปซื้อกองทุนรวมในต่างประเทศหลายๆ กอง ซึ่งอาจมีนโยบายการลงทุนที่คล้ายกันหรือมีนโยบายต่างกันก็ได้ เช่น กองทุนรวม FIF A ที่มีนโยบายการลงทุนในกองทุนรวมหุ้นของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคตะวันออกกลาง ก็อาจนำเงินไปลงทุนในกองทุนหุ้น B ของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือเอมิเรตส์ และกองทุนหุ้น C ของประเทศบราซิล เป็นต้น ซึ่งกองทุนรวมแบบ Fund of Funds นี้ บลจ. ของไทยจะเป็นผู้กำหนดว่าจะนำเงินไปลงทุนในกองทุนรวมต่างประเทศกองใดบ้าง ในสัดส่วนเท่าใด และจะมีการปรับเปลี่ยนการลงทุนได้ตามความเหมาะสมภายใต้เกณฑ์ที่ ก.ล.ต. กำหนด

ปัจจุบันกองทุน FIF ถือได้ว่าเป็นอีกช่องทางในการลงทุนที่ผู้ลงทุนให้ความนิยมเป็นอย่างมาก เนื่องจากกองทุน FIF เป็นการเปิดโอกาสให้เงินลงทุนของเราสามารถโอบอ้อมไปลงทุนในต่างประเทศได้โดยมีมืออาชีพมาช่วยบริหารจัดการลงทุน ซึ่งทำให้ผู้ลงทุนสามารถกระจายการลงทุนไปในสินค้าทางการเงินที่มีความหลากหลายครอบคลุมมากกว่าสินค้าที่มีการเสนอขายอยู่ในประเทศ ซึ่งจะช่วยกระจายความเสี่ยงในการลงทุนให้กับพอร์ตการลงทุนของผู้ลงทุน

แต่เนื่องจากกองทุน FIF นำเงินที่ระดมได้ไปลงทุนในต่างประเทศ ดังนั้น กองทุน FIF จึงมีความเสี่ยงที่กองทุนรวมภายในประเทศไม่มี นั่นคือ ความเสี่ยงที่เกิดจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ภายในประเทศซึ่งกองทุน FIF เลือกลงทุนนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ถ้ากองทุน FIF มีการกระจายการลงทุนไปในหลายๆ ประเทศ ความเสี่ยงของกองทุนก็จะลดลง

ดังนั้น ก่อนที่จะลงทุนในกองทุน FIF ผู้ลงทุนควรจะทำการศึกษาถึงเงื่อนไขในการลงทุน นโยบายการลงทุน รวมถึงรายละเอียดของกองทุนรวมในต่างประเทศ หรือหลักทรัพย์ต่างประเทศที่กองทุน FIF นั้นจะลงทุนอย่างละเอียดรอบคอบก่อนเสมอ

6. กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ (Property Fund) หรือที่เรียก

สั้นๆ ว่า “กอง 1” คือ กองทุนรวมซึ่งนำเงินที่ระดมได้จากการขายหน่วยลงทุนไปลงทุนซื้อหรือเช่าอสังหาริมทรัพย์ เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โรงแรม ห้างสรรพสินค้า สนามบิน ที่อยู่อาศัย อพาร์ทเมนต์ หรือหลักทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์ ตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีจุดมุ่งหมายหลักก็เพื่อบริหารอสังหาริมทรัพย์ที่ลงทุนนั้นให้ได้รับผลตอบแทนที่สม่ำเสมอในรูปแบบของค่าเช่าหรือกำไรสุทธิที่เกิดจากการดำเนินงาน (ไม่ได้มุ่งที่จะลงทุนในอสังหาริมทรัพย์เพื่อพัฒนา และขายต่อแต่อย่างใด)



กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์นี้ต้องเป็นกองทุนปิดเท่านั้น โดยมีนโยบายการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ในอัตราไม่ต่ำกว่า 75% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุน ทั้งนี้ อสังหาริมทรัพย์ที่ลงทุนนั้นต้องอยู่ในประเทศไทยและไม่ใช่ที่ดินเปล่า แต่ต้องเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่สร้างเสร็จแล้ว หรือก่อสร้างไปแล้วไม่น้อยกว่า 80% ของมูลค่าอสังหาริมทรัพย์นั้น

สำหรับการบริหารอสังหาริมทรัพย์ของกองทุนรวม จะมีบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากบริษัทจัดการลงทุนให้เป็นผู้ทำหน้าที่แทน โดยมีผู้ดูแลผลประโยชน์ซึ่งเป็นบุคคลที่ 3 ทำหน้าที่ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของกองทุนรวม

นอกจากนี้ เพื่อเพิ่มสภาพคล่องให้แก่ผู้ลงทุน กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์จึงถูกกำหนดว่าต้องจดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์ เพื่อให้สามารถซื้อขายได้เสมือนกับหลักทรัพย์จดทะเบียนทั่วไป กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์สามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ “Freehold” และ “Leasehold”

- กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์แบบ **Freehold** เป็นกองทุนรวมที่ลงทุนโดยการ “ซื้อ” อสังหาริมทรัพย์เพื่อเป็นเจ้าของ และนำรายได้จากการให้เช่าพื้นที่มาจ่ายเป็นเงินปันผล (Dividend) ให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุน ดังนั้น กองทุนรวมประเภทนี้จึงมี**กรรมสิทธิ์เต็ม**ที่ในอสังหาริมทรัพย์ที่ไปลงทุน และเมื่อเลิกกองทุนแล้ว ก็สามารถขายอสังหาริมทรัพย์ออกไปเพื่อนำเงินมาเฉลี่ยคืนให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุนได้ โดยผู้ถือหน่วยจะได้รับเงินลงทุนคืนตามมูลค่าที่กำหนด ซึ่งขึ้นอยู่กับมูลค่าของอสังหาริมทรัพย์ที่กองทุนรวมขายได้ตอนเลิกกอง กล่าวง่าย ๆ คือ หากมูลค่าการขายอสังหาริมทรัพย์สูงกว่าตอนที่กองทุนเข้าไปซื้อตอนแรก มูลค่าหน่วยลงทุนที่ผู้ลงทุนจะได้รับคืน ก็จะเพิ่มสูงขึ้นด้วย
- กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์แบบ **Leasehold** เป็นกองทุนรวมที่ลงทุนโดยการ “เช่า” อสังหาริมทรัพย์ จึง**ไม่มีกรรมสิทธิ์**ในอสังหาริมทรัพย์ที่ลงทุน มีเพียงสิทธิในการนำอสังหาริมทรัพย์นั้น ไปหาผลตอบแทนในช่วงระยะเวลาของสัญญาเช่าที่กองทุนได้ตกลงไว้กับเจ้าของ เช่น 20 ปี หรือ 30 ปี และเมื่อครบกำหนดสัญญาเช่า ก็ต้องคืนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่เจ้าของ ซึ่งหมายความว่า ตอนเลิกกองทุน มูลค่าสิทธิการเช่าจะกลายเป็น “ศูนย์”

ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น คุณต้องการเช่าตึกเพื่อไปทำการค้า ราคาของการเช่าตึกระยะเวลา 20 ปี กับ 30 ปี ย่อมแตกต่างกัน โดยการเช่าตึก 30 ปีย่อมมีราคาสูงกว่า เพราะมีเวลาที่จะใช้ประโยชน์จากตึกนั้นมากกว่า การเช่าตึกก็เหมือนกับที่กองทุนรวมลงทุนในสิทธิการเช่า ซึ่งสิทธิการเช่าระยะยาวย่อมมีมูลค่าสูงกว่าสิทธิการเช่าระยะสั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ระยะเวลาในการหาประโยชน์น้อยลงไปเรื่อย ๆ มูลค่าทรัพย์สินของกองทุนรวมจึงลดลงตามระยะเวลาของสิทธิการเช่าที่เหลืออยู่ จนเป็นศูนย์ ณ วันที่ครบอายุสัญญาเช่านั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะลงทุนในกองทุนรวมแบบ Freehold หรือ Leasehold ผู้ถือหน่วยลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปของ “เงินปันผล” จากรายได้ของอสังหาริมทรัพย์เช่นเดียวกัน แต่จะแตกต่างกันตรงที่กองทุนรวมแบบ Freehold เมื่อเลิกกองทุนสามารถขายอสังหาริมทรัพย์ในกองทุนได้ จึงมีโอกาสได้รับผลตอบแทนในรูปของ “กำไรส่วนต่างจากการขายอสังหาริมทรัพย์” (**Capital Gain**) ด้วย ในขณะที่กองทุนรวมแบบ Leasehold จะมีการทยอยคืนเงินลงทุนให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุนระหว่างทางไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งครบอายุสิทธิการเช่า และกองทุนต้องคืนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่เจ้าของโดยไม่สามารถขายอสังหาริมทรัพย์ได้ ณ วันครบอายุสัญญา

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ดูเหมือนว่ากองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์แบบ Freehold ดูจะได้เปรียบกว่าแบบ Leasehold เพราะผู้ถือหน่วยลงทุนมีโอกาสได้รับ Capital Gain ตอนเลิกกองทุนด้วย แต่การที่กองทุนรวมจะเข้าไปถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ดี ๆ นั้น อาจไม่สามารถทำได้ เช่น กองทุนรวมอาจไม่สามารถซื้อและเป็นเจ้าของสนามบินได้ หรืออสังหาริมทรัพย์บางแห่งก็เป็นของดีมีคุณภาพที่เจ้าของไม่อยากจะขาย กองทุนรวมแบบ Leasehold จึงเกิดขึ้น เพื่อไปลงทุนโดยการเช่าอสังหาริมทรัพย์นั้นแทน

สำหรับประโยชน์ของการลงทุนในกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ก็คือ เปิดโอกาสให้ผู้ลงทุนได้ลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ที่ดี มีคุณภาพ ด้วยเงินลงทุนที่ไม่มากนัก อีกทั้งยังได้รับผลตอบแทนสม่ำเสมอในระยะยาว และสามารถซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ ได้ตลอด จึงมีความคล่องตัวมากกว่าการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์โดยตรง

แต่ก็ใช่ว่ากองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์จะไม่มีข้อเสียเลย ทั้งนี้ เพราะรูปแบบการลงทุนเป็นการระดมเงินทุนเพื่อมาใช้ลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ที่มีมูลค่าสูง แต่สภาพคล่องต่ำ ดังนั้น การกระจายการลงทุนของกองทุนรวมประเภทนี้จึงค่อนข้างน้อย ผู้ลงทุนจึงต้องทำการศึกษาให้เข้าใจถึงความเสี่ยงในการลงทุน ตลอดจนนโยบายการลงทุน และรายละเอียดของอสังหาริมทรัพย์ที่กองทุนได้ลงทุนไปนั้น ก่อนตัดสินใจลงทุนในกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์เสมอ

หลักง่าย ๆ ในการพิจารณาเลือกกองทุนรวม

1. คุณควรทำความเข้าใจก่อนว่ากองทุนรวมมีกี่ประเภท และประเภทไหนที่เหมาะสมกับคุณ
2. ศึกษาวัตถุประสงค์ของการลงทุน นโยบายการลงทุน ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมถึงสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของกองทุนรวม
3. วิเคราะห์ผลการดำเนินงานในอดีต และพยายามมองหากองทุนรวมที่ให้ผลตอบแทนอย่างสม่ำเสมอ
4. พิจารณาสภาพคล่องในการซื้อขาย และอายุของกองทุนรวมให้ตรงกับความต้องการใช้เงินในอนาคต
5. ระวังเรื่องขนาดสินทรัพย์ของกองทุนรวม เพราะถ้าขนาดสินทรัพย์เล็กเกินไป จะทำให้ต้นทุนเฉลี่ยสูงขึ้น หรือถ้าขนาดสินทรัพย์ใหญ่มาก ก็อาจเป็นไปได้ที่จะมีหลักทรัพย์ซึ่งไม่มีคุณภาพในสินทรัพย์ที่ลงทุน
6. อย่านมองข้ามคุณภาพ และความสามารถในการบริหารจัดการลงทุนของผู้จัดการกองทุน
7. เลือกซื้อกองทุนรวมที่มีการกระจายการลงทุนเพื่อลดความเสี่ยงเหมาะสมกับความต้องการของคุณ

มาถึงตรงนี้แล้ว... ไม่ว่าคุณจะสนใจลงทุนในกองทุนประเภทใดก็ตาม คุณควรศึกษาถึงเงื่อนไขการลงทุนของกองทุน นโยบายการลงทุน ผลการดำเนินงานของกองทุนในอดีต สภาพคล่องในการซื้อขาย และความสามารถในการบริหารจัดการกองทุนของผู้จัดการกองทุนให้ละเอียดรอบคอบก่อนเสมอ